

ורלמא הא קמ"ט רבת גמי בת ירושה. דסד"א דלאו בת ירושה
היא משום דמסקנת נחלה דבנה ובעלה יורשין אותה:
ושדה אחוזה גמי מהאי פירבא הוא דקריבא אן. אוריג'ס דליג'
כלום יש יבום אלא במקום שאין צד להשגן משמע שהוא

מזדה שהצט אינה קמה לשדה אחוזה
מהאי טעמא כי הדיא דלעיל גמי אה
דמסקין ביהאי לישגא ופי"ה דחוק הוא
מאל דמפרש דה"ק ושדה אחוזה נמי
איכא למימר דקמה מתת אציה ומייתי
סייעתא למילמיה (ו) דהך פירכא
דכלום יש יבום כו' קיימא ליה למגא
שהצן קס מתת אציו לשדה אחוזה ולא
האח והי"נ איכא למימר גמי בת דמה
לו תלות הטעם פירכא שהיא גמי
אח ולא היה לו לומר אלא בת נמי
מיקום גמיה (דה) אלא הכי גרסינן ליה
דלא נשגא (ז) אלא הכי גרסינן ליה
שדה אחוזה נמי מהאי פירכא הוא
דקיימא ליה וה"פ והלא שדה אחוזה
גופה מה שאין צד כצד זכו מטעם
שהצן קודם לנחלה מן הצד וכל כמה
דלא קיימא לן שהצן קודם לנחלה
מן הצד מעמדה הצד שדה לציה
כמו הצד דהכי אמר צ"י אין מקדישין
(ערכין דף סה:) צדא מיניה רבה צד
אצוה צד מהו שטעמיה שדה אחוזה
לציה כיון דלענין יבום כי הדדי יניחו
מוקמינן או למגא כיון דלענין נחלה
צד במקום צד כי אחר דמיא לא
מוקמינן ופשיט ליה דכי אחר דמיא
בנות לצדא איניו דקמינן
הכי ולא משום דהיה
דינא אחי"ב נתנה תורה
ונתחשבה הלכה דהייקב
מוציא בן ימות יורא איכא
ובת לא הא יורית
כולה ולא הא יורית כולה
ואלא ויריבו כי הדדי
והיוני חידוש הלכה: אלא
מחוייבת כדשנינן מעיקרא.
דאי אמרין הכי איכא
למפרק כדפרכין אמר ליה
איטריין קרא לאשמועי'
דכיון דלית ליה זכא אלא
הא אחת לאשמועינן דבן
קודם לבת: ומאי קורביה
דבן מבת. משום דאיכא
למימר שבין קס תחת
אביו ליעדה ולשדה אחוזה
מה שאין צד בבת כ'
פשיט אינה קמה תחת
אביה ליעדה דלאו בת
יעד היא שדה נמי אחת
לימיר דהיא קמה תחת
אביה דאם היא מפקה
אחיה הוה הדרא לאביה
ביובל הכנוף של אביה
דמיא כבן עצמו ומהאי
טעמא דקיי"ל לתנא דשרה
אחיה אי פיקל ל"י הבן
חזר לבניו ביובל מעינן
למימר נמי דאי מפקה ליה
אחיה הוה חזרת לאביה
משום דלענין יבום כ'
ובת כי הדדי יניחו וכי
הכי דאיכא למפרק כלום
יש יבום אלא במקום
שאין צד הכא נמי איכא
למפרק מבת כלום יש
יבום במקום בת ומאי
קורביה דבן מבת ומאי
מחוייבת כו': ואביעא
אינן מהכא. איכא למשמע
דבן קודם לבת: אמר ליה
ברכה שאני. דכולל ליה
אחודי אבל בעלמא לא
אמרין הכי: פ"ח האחין
מן האב נתחלין מותן
בן כנס בני אחיו וכן
עצמן מנחלין מותן לבנים
דריבין: נדרין: ומגלן.
דבתי אחין מן האב שייב:
אמר רבא אחיה אחיה אחיה
מבני יעקב. כתוב יעקב
ונתתם את נחלתו לאחיו
וכתיב יעקב שנים עשר
אחים אנתו בני אביו:
למה ל"י למשמע מהכא.
משפחתו שלו אמר רחמנא של אב:
אין הכי נמי. מהכא עיקר: לענין יבום אחיה.
דאחיו מן האב אינן זקוק ליבום אלא אחין מן האב חולצין ומייבמין: פ"ח. והאיש את אמו

רבינו גרשום

ולא הא יורית כולה
קשה דמחיה לירוח. בלשון
מחיה כלומר הממונה
העיר ירושן: אלא כי
הרדי לירוח. דהכי משמע
והעברתם את נחלתו לבתו
הא איכא בן ובת אחיו
לירוח. ואכתי בן קודם
לבית מנלן. אמר ליה האי
דכתיב ובן אין לו אח יש
לו יורש וכו' אצטריין קרא
לאשמועי' דמאן דלית ליה
אח חד ברא לירשינו
לכולהו נכסי דהיא את לא
אחי לאשמועינן דברא יורית
אלא מאי אתא לאשמועי'
הכי: דלית בן לא אצטריין
דבן קודם לבת. ודלמא
קרא לא אחת אלא משום
סיפא דכתיב והעברתם את
נחלתו לאשמועינן לחיהו
דלית בן יורח בתו (ו)
איכא לירוח בהדדי. ומייתי
הכי: דלית בן לא אצטריין
דבן קודם לבת. והא קרא
בתי ירושה היא דהיא מוכל
בת ירושה נחלה נפקא
היא קראת וראי כי ימות
לא אחי לאשמועינן אלא
הכי וירוח בהדדי. ומה
קודם: ורב אחא בר יעקב
אמר מהכא. פשיטן למירק
דבן קודם לבת דכתיב
למה יגרע וכו'. ודלמא
בנות לצדא איניו דקמינן
הכי ולא משום דהיה
דינא אחי"ב נתנה תורה
ונתחשבה הלכה דהייקב
מוציא בן ימות יורא איכא
ובת לא הא יורית
כולה ולא הא יורית כולה
ואלא ויריבו כי הדדי
והיוני חידוש הלכה: אלא
מחוייבת כדשנינן מעיקרא.
דאי אמרין הכי איכא
למפרק כדפרכין אמר ליה
איטריין קרא לאשמועי'
דכיון דלית ליה זכא אלא
הא אחת לאשמועינן דבן
קודם לבת: ומאי קורביה
דבן מבת. משום דאיכא
למימר שבין קס תחת
אביו ליעדה ולשדה אחוזה
מה שאין צד בבת כ'
פשיט אינה קמה תחת
אביה ליעדה דלאו בת
יעד היא שדה נמי אחת
לימיר דהיא קמה תחת
אביה דאם היא מפקה
אחיה הוה הדרא לאביה
ביובל הכנוף של אביה
דמיא כבן עצמו ומהאי
טעמא דקיי"ל לתנא דשרה
אחיה אי פיקל ל"י הבן
חזר לבניו ביובל מעינן
למימר נמי דאי מפקה ליה
אחיה הוה חזרת לאביה
משום דלענין יבום כ'
ובת כי הדדי יניחו וכי
הכי דאיכא למפרק כלום
יש יבום אלא במקום
שאין צד הכא נמי איכא
למפרק מבת כלום יש
יבום במקום בת ומאי
קורביה דבן מבת ומאי
מחוייבת כו': ואביעא
אינן מהכא. איכא למשמע
דבן קודם לבת: אמר ליה
ברכה שאני. דכולל ליה
אחודי אבל בעלמא לא
אמרין הכי: פ"ח האחין
מן האב נתחלין מותן
בן כנס בני אחיו וכן
עצמן מנחלין מותן לבנים
דריבין: נדרין: ומגלן.
דבתי אחין מן האב שייב:
אמר רבא אחיה אחיה אחיה
מבני יעקב. כתוב יעקב
ונתתם את נחלתו לאחיו
וכתיב יעקב שנים עשר
אחים אנתו בני אביו:
למה ל"י למשמע מהכא.
משפחתו שלו אמר רחמנא של אב:
אין הכי נמי. מהכא עיקר: לענין יבום אחיה.
דאחיו מן האב אינן זקוק ליבום אלא אחין מן האב חולצין ומייבמין: פ"ח. והאיש את אמו

מאן כו'. א"ל אביו לרצ פסא. אי איתא דלמך רחמנא דכחא יירמון
מנלא שאין הצן ראו לירושה יורם מן הצד וכן וצד כשני צדים דמו
וכי אצטריין קרא לאשמועינן דמאן דלית ליה אלא חד ברא לירשינו
לכולהו נכסי דאח אחיה אחת נחלה
ואם אין לו בן והעברתם את נחלתו
לבתו פשיטא ליה שנתקב קרא מיניה והכי
איבעי ליה למכתב איש כי ימות וזרע
אין לו ונתתם את נחלתו וגו' וממילא
יעדא דאם אין לו בן הצד מירש את
הכל מאחר ששניין שוין צנחלה אלא
ודאי לאשמועינן אחת דבן קודם לבת.
ואצטריין לאשמועינן דאע"ג דאין
הצד יורשת במקום שיש צד וסד"א
היכא דלית (ו) צד ונתתם את נחלתו
לאחיו אצל לא לבתו דכי היכי דאין
אמו יורשתו דמשפחת אס אינה קרויה
משפחה הכי נמי אין צדו יורשתו דאין
משפחת נשים קרויה משפחה לא
למעלה ידיה כגון אמו ולא למטה
ידיה כגון צדו קמ"ל והעברתם את
נחלתו לבת: אמר ליה רב פפא
לאצ"י. איכא להכי כזה רחמנא כי
האי גוונא וכן אין לו והעברתם ולא
כתב ונתתם את נחלתו לבתו ולצדו
דהא קא משמע לן דבת נמי בלא צד
צד יורשת היא דסד"א צד וצד יירמון
כחא אצל היא לבתה איכא למימר
דלא מירוח מדי קמ"ל והעברתם את
נחלתו לבתו וכל שכן שמירש עס הצן.
כל רבומי מפרשין כן ולא נהירא דכיון
דא"ל אביו אצטריין קרא לאשמועינן
דמאן דלית ליה אלא חד ברא כו'
אלמא פשיטא ליה הכי כגדל דכיון
דכחא יירמון היא שקולה כן ופשיטא
דמירוח כל הנכסים כי ליכא צד
צדה ואין זו שיטת גמרא שיכחיש
המקשה סברת המתוך בלא טענה
אחרת אלא אס כן מקשה לו מלד אחר.
וגרסא בעיני דה"פ ודלמא לא קמ"ל
האי והעברתם דבת נמי כמו צד צד
ירושה היא שישנה בכלל ירושת אצ

תורה אור השלם

1 וכל בת ירושה נחלה
ממשות בני ישראל לאחיו
משפחתו משה אביה
תהיה לאשה למען יירשו
בני ישראל איש נחלת
אבותיו כמבד"ר ל' ח'
2 למה יגרע שם אביו
מתוך משפחתו כי אין לו
בן ויהי לו אחיה בתוך
אחיו במבד"ר כ' ד'
3 ואם אין אחים לאביו
ונתתם את נחלתו לשאריו
הקרב אליו ונתתם לית
וירש אתה היתה לבני
ישראל לחקת משפט
כאשר צוה יי את משה.
מבד"ר כו' י'
4 ונתחלחלם אתם
לנכסיהם אתריבם לרשת
אחיהם לעולם בהם תעבדו
וכאדוכים בני ישראל אחת
באחיו לא תהיה בו
בפרך.
5 למען ירבו ימיכם וימי
בניכם על האדמה אשר
אנשבו יי לאבותיכם לתת
להם כימי השמיים על
הארץ. דברים י' כא

הגהות הב"ח

(6) מאן כו' לית
(7) רש"ם ר"ה א"ל אביו
(8) דלית ליה צד: (9) צד
דמי שדה וכו' רמח"ק
פירכא דלמא: (10) דלית
לית נשיתין ליה אלא הכי
גמ"ל שדה וכו' מה שאין
הבת כן:

הגהות הב"ח

(6) מאן כו' לית
(7) רש"ם ר"ה א"ל אביו
(8) דלית ליה צד: (9) צד
דמי שדה וכו' רמח"ק
פירכא דלמא: (10) דלית
לית נשיתין ליה אלא הכי
גמ"ל שדה וכו' מה שאין
הבת כן:

10 ונראה דל"ל אצל היכא דלמא צד ונתתם ליה לירוח דלמא משום כו' ליעדה משום כו'.

יש נחלין פרק שמיני בנא בתרא

קיא

עין משפט
נר מצוה

וכל בה יורשה נחלה ממטות וגו'. סיפא דקרא לחמד ממטות אחר. ומיהו לא נהא אלא בצאמו הדור כדלקמן בפירוקין (דף קכ.) ולקמן (קכז.) מפרישין כיון דירושת שני מטות והיא נשאלת למטה אחר ולקמן נוסבת נחלת האם למטה אחר ולקמן מתרלין לה: **בה יורשה נחלה ממטות.** משמע שנת אמת מקבלת נחלה משני מטות ואי אמה מוטא קרובים לה שתקבל נחלה מהם יותר מאביה ואמה וכגון שאביה משבט ראובן ואמה ששבעת שמעון וכשישאלת אמה לאביה היו לה שבעת ולאמה של בת זו שירשו נחלת אביהן ליהא ליהא הקנת נחלת אס לאב שבעת ניסוחין ללא קפיד קרא אלא שבעת ניסוחין ללא תהא ראיה לירש נכסי אביה ומיהו אמרי כן ממו אמה ואחר כך מת אביה וירשה אותו ומתו האם והאב ולא היה להם כי אס בת זו וירשמן ומנחלת יורשת שני מטות נחלת אמה ממטה שמעון ונחלת אביה ממטה ראובן: **בן מגין.** שירש את אמו דלוא לא למימר דבני קפיד קרא הבן יירש את האב והבת מירש את האם: **שפורע כפה בנכסי האב.** דבן קודם לה: **יפה כפה בנכסי האב.** דירושת אה אס האם: **אינו דין שיפה כמו בנכסי האם.** שירש כמו הבת. אכל עדין לא למנוי שיקדם לבת והיינו דקאמר וממקום ששאלת ממקום אהז חוזר וללמד עוד מה להלן כו'. ולקמיה פריך לימא דיו לבא מן הדין להיות כדון: **שוין.** דירשון כדאל: **מדין קל וחומר כו'.** ברש תורת מדין מתיא רבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מדות התורה נדרשת בהן מקל וחומר ומגורה שזה ומגין אכ כו' והדר מפרש להו מדא מקל וחומר כלי צנאה ענין אלו דורשין דבר מדבר ע"י קל וחומר: **ויאמר כו'.** כלומר לא להחמיר (ס) על החמור כדקל הואיל וצא ללמוד מן הקל אלא דיו ללמד שיהא כמלמד כלומר דיו לבא מן הדין כו' מליקס מסא שבעת נכסי אמו דלמא בן קל וחומר דירש את אמו כנת והוקשו המטות כביצה אחת דלא כחז שני מטות הלכך פרישין אזי מה מטה האב כחז נוטל כה פי שניס כו': **ניסוחי.** שניסוחי כו' זכריה בן קנצל. דהנן והבת יחלקו כזוה בנכסי האם: **אפס זכריה.** כמו כי אפס כסף (בבבא קמא פז.) כלומר בטלו שאין הלכה כמותו:

תורה אור השלם

1 וקל בת יורשת נחלה
2 וקל בת ישראל ואחר
ממטותיה משה אביה
תורה לאשרת למינן יורשת
בני ישראל איש יורשה
אבותיו במדין לו א
2 ויאמר כי אל משה
ואברהם ירש דקבא בתיא חזר
תכלס שבעת ימים חזר
שבעת ימים חזרו למהרה
ואחר האסוף:
בבבא קמא פז ב יד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וכל בת וכו'
ולקמן פרישין כיון דירשון:
(ב) ד"ה ואמר וכו' להחמיר
בכבודו מנצל: (ג) ד"ה ואל
רבי יהודה נשאל לרי ינאי
מנין לבן שקודם לבת:
(ד) תוס' ד"ה בן חומר וכו'
וכן משמע בבבא קמא פז:
בבבא קמא פז:

מוסף רש"י

מדין קל וחומר כצד. בני
י"ד מדות תורת הכנס וכו'
כה) מנין שהתורה נדרשת
לידע ק"ו וכו' (בבבא קמא פז)
תכלס. לטון מדין אס ולטון
ק"ו טס. אלא דיו לבא מן
הדין להיות כדון. וליקס
ליקס שאין כפול לטיל עול
הכל מן הדין יותר מן הדיון.
דכתיב חזקו בעמל ימים
(טו.)

רבינו גרשום

נחלה כמון שלה ואינה
נחלה היא את ממן כנה
דבתי משפחה האב רמיזן
נחלת הבן: מגנה מיל. דבן
יורש את אמו וקודם לבת
הוא: דכתב רחמנו וכל בני
יורשת נחלה ממטות בני
ישראל היאך ובני שאביה
משבט אחר ואמה משבט
אחר. והיו אחין לאמה
הראוי לירש את אביה
דהא מצוי למיעבד שפיר
דלביא משום לא תסוב
נחלה הואיל דאחיה קיימת
ולאחר שנישאת אמה של
זו לא אחיה ונפלה יורשתן
לאמה ויהי לה בת זו ומתו
אביה ואמה יורשתן בת זו
שלא היה להן בן אלא
דבת יורשת את אמה היא:
ואין ל. דירושת את אמה:

קל וחומר דלכך נקט י"ד משום דלמר בהמפלת (גדה דף לב.) שלשה שותפין יש צאדם הקדוש צדוק הוא אציו ואמו ונתן צו הקצ"ה כנגד שניהן אכל קשה קלת דאס כן אין זה קל וחומר דמן הדין יש להיות כנגד שניהן ועוד אמר בכפרי בתוספתא קל וחומר למלך וכסן י"ד פירוש משה רבינו שהיה מלך והכן גדול ששימש אציו

יוכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל היאך בת יורשת שני מטות אלא זו שאביה משבט אחד ואמה משבט אחר ומתו יורשתן ואין לי אלא בת בן מגין אמרת קל וחומר ומה בת שהורע כחה בנכסי האב יפה כחה בנכסי האם בן שיפה כחו בנכסי האב אינו דין שיפה כחו בנכסי האם וממקום שבת מזה להלן בן קודם לבת אף כאן בן קודם לבת ר' יוסי בר' יהודה ור"א בר' יוסי אמרו משום רבי זכריה בן הקצב אחד הבן ואחד הבת שוין בנכסי האם מאי טעמא דיו לבא מן הדין להיות כדון ותנא קמא לא דריש דיו והא דיו דאורייתא הוא דתניא ר' מדין קל וחומר כצד: **ויאמר ה' אל משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלס שבעת ימים קל וחומר לשכינה ארבעה עשר אלא דיו לבא מן הדין להיות כדון בעלמא דריש דיו ושאינו הכא דאמר קרא ממטות מקיש מטה האם למטה האב מה מטה האב בן קודם לבת אף מטה האם בן קודם לבת בן ניתאי סבר למעבד עובדא כו' זכריה בן הקצב אמר ליה שמואל כמאן כזכריה אפס זכריה רבי מבלא עבד עובדא כרבי זכריה בן הקצב א"ל רב נחמן מאי היא א"ל דאמר רב חיינא בר שלמיא משמיה דרב הלכה כרבי זכריה בן הקצב אמר ליה זיל אהדר כך ואי לא מפיקנא לך רב חיינא בר שלמיא מאוניך רב הונא בר חייה סבר למעבד עובדא כרבי זכריה בן הקצב אמר ליה רב נחמן מאי היא אמר ליה דאמר רב הונא אמר רב הלכה כו' זכריה בן הקצב אמר ליה א"ל אשלח ליה איכסוף אמר ליה השתא כי נח נפשיה דרב הונא איתריסת לקבלי ואיהו כמאן סברה כי הא דרב ושמואל דאמרי תרווייהו אין הלכה כו' זכריה בן הקצב מיסתמיה ואזיל רבי ינאי אכתפא דרבי שמואל ששומיה ואתי ר' יהודה נשיאה לאפיהו א"ל בר אינש דאתא לקיבלנא הוא יאי וגולתיה יאי כי מואא לבניה גששה אמר ליה דין שיעוריה בשק ב"עא מיניה מגין לבן שקודם לבת בנכסי האם אמר ליה דכתיב מטות מקיש מטה האם למטה האב מה מטה האב בן קודם לבת אף מטה האב בן קודם לבת א"ל אי מה מטה האב בכור נוטל פי שנים אף מטה האם בכור נוטל פי שנים אמר**

קל וחומר דלכך נקט י"ד משום דלמר בהמפלת (גדה דף לב.) שלשה שותפין יש צאדם הקדוש צדוק הוא אציו ואמו ונתן צו הקצ"ה כנגד שניהן אכל קשה קלת דאס כן אין זה קל וחומר דמן הדין יש להיות כנגד שניהן ועוד אמר בכפרי בתוספתא קל וחומר למלך וכסן י"ד פירוש משה רבינו שהיה מלך והכן גדול ששימש אציו

רבינו גרשום (המשך)
אלא בת. דכתיב וכל בת יורשת נחלה: בן מגין אמרת ק"ו ומה בת שהורע כחה בנכסי האב. שבתקום בן לא יורש את. יפה כחה בנכסי האם. וכראמרינן התא דהא אפיקין מיהא מן האם. בת יורשת נכסי האם. בן שיפה כחו בנכסי האב אינו דין וכו': ומקישו שבתא. כלומר מאחור ק"ו מצי למירש נחלה דבן קודם לבת בנכסי האב דמה להלן גבי בנכסי האב בן קודם לבת כדאמרינן לעיל טעמא דאין דבן אה ירש לו בן קודם לבת אף כאן נמי בנכסי האב בן קודם לבת: איכא למימר בהא ק"ו דיו לבא מן הדין של ק"ו להיות כדון והבן דלירייה בנכסי האם מק"ו של בת קאמי ומשיה בדין היה להיות שוין בן ובת בנכסי האם: ותנא דרין דמתני' וליקס לה מביה: ואמר דבן קודם לבת לא דרש דיו: התא דבן דאורייתא הוא ותניא מדין ק"ו כצד. אחז מ"ג מדות שהתורה נדרשת בהן: הלא תכלס שבעת ימים. דין מצורע שהמצורע היה שש עשר יום דבריה לפני שכינה: ק"ו שיהא מצורע י"ד יום הסגר וכל מצורע וי ימים היה טעון הסגר: אלא דיו לבא מן הדין להיות כדון. ושכינה מאס לילינן אלא דאורייתא היא: ומשני ויהא בעלמא דירש דיו ושאינו הכא קודם לבת דיו ואמר דבן קודם לבת דאמר קרא א"ל אפס זכריה: כלומר זכריה בן הקצב כמאן סברה כי הא דרב ושמואל דאמרי תרווייהו אין הלכה כו' זכריה בן הקצב מיסתמיה ואזיל רבי ינאי אכתפא דרבי שמואל ששומיה ואתי ר' יהודה נשיאה לאפיהו א"ל בר אינש דאתא לקיבלנא הוא יאי וגולתיה יאי כי מואא לבניה גששה אמר ליה דין שיעוריה בשק ב"עא מיניה מגין לבן שקודם לבת בנכסי האם אמר ליה דכתיב מטות מקיש מטה האב מה מטה האב בן קודם לבת אף מטה האב בן קודם לבת א"ל אי מה מטה האב בכור נוטל פי שנים אף מטה האם בכור נוטל פי שנים אמר

בסביבת הן וקרא דאס אין לו בת דלמחר לקמן בן הבת ובת מנין מ"ל אס אין לו עיין עליו דמשמע דלמחר לאשמעין דבן יורש את אמו ומיהו ההוא דואס אין לו בת איזטרין טובא דלא הוה ידעיין שהיה בן הבת יורש כלל ע"י משמוש והא דדרשינן נמי מיריש אותה להקיש ירושה שניה לראשונה הוה מוקמינן (בבבא קמא פז) ולא מסוב נמי איזטרין ללאו בסביבת הבן ולא מסוב שני בסביבת הבת ולמחר

א"א מ"י פ"א מהל' נחלות הלכה ג סג' עשין ו' ט"ע ע"מ י"י רטו ספק ד:

עין משפט

א"א מ"י פ"א מהל' נחלות הלכה ג סג' עשין ו' ט"ע ע"מ י"י רטו ספק ד:
רבינו גרשום (המשך)
אלא בת. דכתיב וכל בת יורשת נחלה: בן מגין אמרת ק"ו ומה בת שהורע כחה בנכסי האב. שבתקום בן לא יורש את. יפה כחה בנכסי האם. וכראמרינן התא דהא אפיקין מיהא מן האם. בת יורשת נכסי האם. בן שיפה כחו בנכסי האב אינו דין וכו': ומקישו שבתא. כלומר מאחור ק"ו מצי למירש נחלה דבן קודם לבת בנכסי האב דמה להלן גבי בנכסי האב בן קודם לבת כדאמרינן לעיל טעמא דאין דבן אה ירש לו בן קודם לבת אף כאן נמי בנכסי האב בן קודם לבת: איכא למימר בהא ק"ו דיו לבא מן הדין של ק"ו להיות כדון והבן דלירייה בנכסי האם מק"ו של בת קאמי ומשיה בדין היה להיות שוין בן ובת בנכסי האם: ותנא דרין דמתני' וליקס לה מביה: ואמר דבן קודם לבת לא דרש דיו: התא דבן דאורייתא הוא ותניא מדין ק"ו כצד. אחז מ"ג מדות שהתורה נדרשת בהן: הלא תכלס שבעת ימים. דין מצורע שהמצורע היה שש עשר יום דבריה לפני שכינה: ק"ו שיהא מצורע י"ד יום הסגר וכל מצורע וי ימים היה טעון הסגר: אלא דיו לבא מן הדין להיות כדון. ושכינה מאס לילינן אלא דאורייתא היא: ומשני ויהא בעלמא דירש דיו ושאינו הכא קודם לבת דיו ואמר דבן קודם לבת דאמר קרא א"ל אפס זכריה: כלומר זכריה בן הקצב כמאן סברה כי הא דרב ושמואל דאמרי תרווייהו אין הלכה כו' זכריה בן הקצב מיסתמיה ואזיל רבי ינאי אכתפא דרבי שמואל ששומיה ואתי ר' יהודה נשיאה לאפיהו א"ל בר אינש דאתא לקיבלנא הוא יאי וגולתיה יאי כי מואא לבניה גששה אמר ליה דין שיעוריה בשק ב"עא מיניה מגין לבן שקודם לבת בנכסי האם אמר ליה דכתיב מטות מקיש מטה האב מה מטה האב בן קודם לבת אף מטה האב בן קודם לבת א"ל אי מה מטה האב בכור נוטל פי שנים אף מטה האם בכור נוטל פי שנים אמר

אמר